

Arrest

nr. 79 338 van 17 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 29 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 8 maart 2010 het Rijk binnen en diende op 9 maart 2010 een asielaanvraag in. Op 23 december 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Soedanese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 29 juli 1983 te El Gedaref, Soedan. U behoort tot de Arabische Al-Dabaina stam en u bent Moslim. Uw moeder behoort tot een andere Arabische stam, en werd daardoor op een minderwaardige manier behandeld in uw familie langs vaderszijde. Omwille van de problemen met uw familie ging u in 2003 naar Khartoum om er aan de universiteit van Khartoum te gaan studeren. In Khartoum verbleef u bij uw oom. Aan de universiteit kwam u in aanraking met de communistische beweging die actief was binnen de universiteit. U werd sympathisant, nam deel aan heel wat culturele en artistieke activiteiten, maar werd geen officieel

lid van de beweging. Op een dag besloten jullie om karikaturen te tekenen die tegen het regime en de regering waren gericht. Ook u was een auteur van een van de karikaturen. Deze tekeningen veroorzaakten heel wat deining op en rond de universiteit. Op een middag kwam u aan op de universiteit en merkte u dat uw kameraden gearresteerd waren. Ook u werd meegenomen door een persoon van wie u vermoedt dat hij van de staatsveiligheid was. Deze persoon nam u mee naar een huis waar u ondervraagd werd over de karikaturen. Dankzij een tussenkomst van uw oom, en omdat het de eerste maal was dat u in aanraking kwam met de Soedanese autoriteiten, liet men u al snel terug gaan. Uw oom echter, bij wie u verbleef, was woedend toen u terug bij hem kwam, omdat hij dacht dat u lid was van de communistische partij. U moest uw spullen nemen en vertrekken. U kon bij een vriend terecht die ook aan de universiteit studeerde in Khartoum. Op het einde van 2004, toen u uw examen wilde gaan afleggen, merkte u dat u op een lijst stond van mensen die van de universiteit werden gestuurd, omdat u teveel afwezig zou zijn geweest gedurende het voorbije jaar. U mocht een jaar niet aan de universiteit studeren en gedurende dat jaar, in 2005, ging u aan de slag als nachtwaker. Op het einde van 2005 bent u naar uw familie gegaan, tijdens de vakantie, met al uw boeken. U vertelde ook dat u met uw nicht wilde huwen, maar dat vond uw familie geen goed idee omwille van de problemen binnen de familie. Tijdens die periode bij uw familie kreeg u problemen met een andere oom, wiens zoon een goede vriend van u is, en die via u allerlei boeken had gelezen over het communistische gedachtegoed. Uw oom, die tevens lid is van de groepering Hijra Oua Takfir, kwam dit te weten, en is boos naar uw moeder gestapt om haar te zeggen dat hij u niet meer wilde zien omwille van wat er gebeurd was. Uw moeder was erg onder de indruk van deze reactie en besloot dat het beter voor u was om te vertrekken, waarop ze u wat geld gaf. Hierop besloot u om de banden met uw familie te verbreken. Ook het huwelijk met uw nicht ging niet door. U keerde terug naar Khartoum waar een goede vriend u aanraadde om naar het leger te gaan, om er de graad van korporaal te behalen. Op 15 mei 2006 bent u toegetroten tot het Soedanese leger, ook als daad van verzet tegen uw familie. U volgde er een militaire opleiding, en zodra u uw universitair diploma 1 behaalde, zou u officier worden, zo liet men u verstaan. Op een zeker moment voelde u dat er iets te gebeuren stond, namelijk een aanval van K. I. met zijn rebellenbeweging vanuit Darfur, op Khartoum. U wilde hierin echter niet betrokken raken, en wou absoluut niet vechten tegen landgenoten die opkomen voor hun rechten. Daarop besloot u om enkele dagen medisch verlof te nemen, zodat u niet in dienst zou zijn op de dag van de aanval. Op 9 mei 2008 kreeg u via de dokter drie dagen verlof, en op 10 mei 2008 vond de aanval van K. I. plaats op Khartoum. De dagen na de aanval werden vele personen aangehouden in Khartoum. U keerde op 12 mei 2008 terug naar de kazerne waar u werd gearresteerd door de militaire inlichtingendienst. Men verdacht u ervan weet te hebben gehad van de aanval op Khartoum en bijgevolg deel uit te maken van de communistische partij. Zes dagen werd u opgesloten. Nadien is de commandant van de kazerne iedereen komen toespreken dat er een aanval gepland was in Darfur op de troepen van K. I. en zijn Justice and Equality Movement (JEM). Een vriend die deel uitmaakte van de inlichtingendienst wist u echter te melden dat u op een lijst stond van personen die gedood zouden worden in Darfur. Alvorens naar Khartoum gestuurd te worden, kreeg u twee dagen rust. U profiteerde van deze gelegenheid om op 18 mei 2008 naar Ethiopië te vluchten. U verbleef acht maanden in een grensdorp in Ethiopië. Uw neef bezocht u eenmaal in dit dorp en beloofde u om u verder te helpen. Negen maanden na uw vlucht kwam uw neef u halen in Ethiopië om terug naar een dorp in de buurt van Khartoum te keren waar u negen maanden verbleef bij een vriend en waar u werkte in zijn boetiek. Uw neef trachtte om uw documenten te regelen zodat u het land kon verlaten. Op 2 november 2009 kon u eindelijk Soedan verlaten met de hulp van een smokkelaar. Per vliegtuig bent u via Caïro naar Istanbul, Turkije gegaan. U bent ongeveer twee maanden in Turkije gebleven. Vervolgens bent u per boot naar Griekenland doorgereisd waar u na de nodige problemen aankwam in Samos. U werd vier dagen in een centrum in Griekenland geplaatst alvorens naar Athene te gaan. U heeft geen asiel aangevraagd in Griekenland. Vervolgens bent u naar Patras gegaan waar u 28 dagen bent gebleven om erna in een vrachtwagen naar Frankrijk te gaan. In Frankrijk bent u uiteindelijk in Calais beland van waaruit u naar Groot-Brittannië wou gaan. In Frankrijk heeft u asiel aangevraagd op 15 februari 2010. De Franse autoriteiten wilden u echter terug naar Griekenland repatriëren, waarop u naar België bent gekomen, waar u asiel heeft aangevraagd bij de Belgische asielinstanties op 9 maart 2010.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaart uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u vreest opnieuw opgepakt te zullen worden door de Soedanese autoriteiten. U haalt aan dat u in Soedan in de problemen zou kunnen komen om een drietal redenen, met name omwille van problemen met en binnen uw familie, omwille van uw sympathie voor de communistische partij en tenslotte omwille van uw desertie uit het Soedanese leger (zie gehoorverslag CGVS, dd.13 oktober 2011, p.8-9).

Vooreerst kan een opmerking gemaakt worden betreffende uw identiteit, en meerbepaald betreffende de door u opgegeven geboortedata in de loop van de asielprocedure. Gedurende uw gehoren voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u telkens geboren te zijn op 5 mei 1984 (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, dd.9 maart 2010, p.1, administratief dossier / zie vragenlijst CGVS, dd.5 juli 2010, p.1, administratief dossier). Tijdens uw gehoor voor het CGVS, legt u echter uw geboorteakte voor waarop 29 juli 1983 als geboortedatum vermeld staat (zie administratief dossier en zie gehoorverslag CGVS, p.2-3). Op de door u overhandigde identiteitskaart staat zelfs dat u geboren zou zijn op 1 januari 1983 (zie gehoorverslag CGVS, dd.13 oktober 2011, p.6, administratief dossier). Uw uitleg voor de door u opgegeven verschillende geboortedata – met name dat u ziek was toen u in België aankwam en dat u daarom zomaar iets geantwoord heeft – kan bezwaarlijk een overtuigend antwoord genoemd worden (zie gehoorverslag CGVS, dd.13 oktober 2011, p.3, administratief dossier). Uw inconsistente verklaringen betreffende uw identiteit in de loop van de asielprocedure doen dan ook al wat vragen rijzen wat betreft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uiteraard dient op de eerste plaats uw asielrelaas zelf getoetst te worden aan de criteria van de Conventie van Genève, maar ook, en in feite vooral, wat betreft de inhoud van uw asielrelaas kunnen enkele ernstige bemerkingen gemaakt worden, zoals verder besproken zal worden.

Zo vermeldde u een essentieel element niet tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken – met name het feit dat u deel zou uitgemaakt hebben van het Soedanese leger waaruit u in mei 2008 gevlucht zou zijn omdat u vreesde omgebracht te worden in Darfur – terwijl u voor het Commissariaat-generaal dit gegeven plots wel aanhaalt en eraan toevoegt dat u bijgevolg op een bepaald moment desertie zou hebben gepleegd in Soedan (zie vragenlijst CGVS, dd. 5 juli 2010, p.2-3, administratief dossier). U verklaart voor het CGVS immers dat u op 15 mei 2006 zou zijn toegetreden tot 2 het Soedanese leger om de graad van korporaal te behalen (zie gehoorverslag CGVS, dd.13 oktober 2011, p.9), en u zou deze militaire opleiding gecombineerd hebben met uw universitaire studies (zie gehoorverslag CGVS, dd.13 oktober 2011, p.9). Begin mei 2008 zou u te weten zijn gekomen dat K. I. en zijn rebellenbeweging een aanval zouden plegen op Omdurman, waarop u enkele dagen medisch verlof zou hebben genomen. Op 10 mei 2008 vond deze aanval van K. I. effectief plaats, en op 12 mei 2008 zou u zijn teruggekeerd waarop u zou zijn opgepakt door de militaire inlichtingendienst (zie gehoorverslag CGVS, dd.13 oktober 2011, p.9). U werd zes dagen opgesloten en nadien vernam u dat jullie naar Darfur gestuurd zouden worden om een tegenaanval tegen de beweging van K. I. te lanceren (zie gehoorverslag CGVS, dd.13 oktober 2011, p.9-10). Vooraleer naar Darfur te gaan, kregen jullie echter twee dagen rust; u heeft vervolgens geprofiteerd van deze gelegenheid om te vluchten naar Ethiopië, ook al omdat u via een vriend vernomen had dat uw naam op een lijst zou staan en dat deze personen gedood zouden worden in Darfur (zie gehoorverslag CGVS, dd.13 oktober 2011, p.9). Niets van dit alles heeft u vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel uw toetreding tot het leger toch een cruciaal element uitmaakt van uw asielrelaas. Tijdens het gehoor voor DVZ heeft u het voornamelijk en uitgebreid over de problemen binnen en met uw familie gehad, maar uw toetreding en vlucht uit het leger brengt u hoegenaamd niet ter sprake, wat toch erg vreemd is (zie vragenlijst CGVS, dd. 5 juli 2010, p.2-3, administratief dossier). U haalt voor de Dienst Vreemdelingenzaken wel aan dat u op 12 mei 2008 zou zijn aangehouden door de Soedanese autoriteiten, maar laat uw beweerde functie binnen het leger in het geheel onvermeld (zie vragenlijst CGVS, dd. 5 juli 2010, p.2-3, administratief dossier). Redelijkerwijze mag toch verwacht worden dat u een dergelijk belangrijk element zou vermelden tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, waar men u de vraag stelde waarom u vreest vermoord te worden in Soedan en of u hierbij een overzicht van de belangrijkste feiten weer kan geven die hebben geleid tot deze vrees (zie vragenlijst CGVS, dd. 5 juli 2010, p.2-3, administratief dossier). U vermeldde evenmin tijdens uw gehoor voor DVZ dat u na uw vlucht uit het leger in mei 2008 naar Ethiopië zou zijn gevlucht waar u negen maanden verbleven zou hebben (zie vragenlijst CGVS, dd. 5 juli 2010, p.2-3, administratief dossier / zie gehoorverslag CGVS, dd.13 oktober 2011, p.9), zoals u wel aangeeft voor het CGVS. Er kunnen bijgevolg ernstige vragen gesteld worden bij het feit dat u enkele cruciale elementen uit uw asielrelaas niet heeft vermeld tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, en die u plots wel ter sprake brengt tijdens uw gehoor voor het CGVS.

Bovendien kunnen wat betreft uw beweerde problemen met de Soedanese autoriteiten, die u zouden beschuldigd hebben betrokken te zijn geweest bij de aanval van K. I. op Omdurman op 10 mei 2008, en wat betreft uw beweerde vlucht uit het leger een week later, volgende ernstige bedenkingen gemaakt worden. Vooreerst slaagt u er niet in aan te tonen dat u in mei 2008 deel zou hebben uitgemaakt van het Soedanese leger. U legt tijdens het gehoor voor het CGVS weliswaar een militair paspoort voor, maar u geeft zelf aan dat dit document slechts geldig was van 25 januari 2007 tot 25 januari 2008, zoals op het document vermeld staat (zie gehoorverslag CGVS, dd.13 oktober 2011, p.11). U voegt er wel aan toe dat na 25 januari 2008 uw militaire kaart vernieuwd zou zijn, maar dat u deze bent vergeten in Soedan omdat ze nog in het hemd van uw legeruniform zou zitten dat zich nog bij uw oom zou bevinden (zie gehoorverslag CGVS, dd.13 oktober 2011, p.11). Gevraagd hoe u dan aan het door u overhandigde militaire document bent gekomen, antwoordt u dat uw neef deze gaan halen is in de woning van uw familie omdat het document zich daar bevond (zie gehoorverslag CGVS, dd.13 oktober 2011, p.11).

Wanneer u erop gewezen wordt dat u eerder tijdens het gehoor verklaard had dat u alle contact met uw familie verbroken had na een incident met uw familie in 2004, antwoordt u dat uw moeder u hierna nog een zestal keer is komen bezoeken in Khartoum (zie gehoorverslag CGVS, dd.13 oktober 2011, p.11). Het is echter niet aannemelijk dat uw moeder uw vervallen militair paspoort zou meenemen naar de woning van uw familie gezien uw bewering dat u net bij het leger was gegaan omwille van uw problemen met uw familie en dat deze daad voor u een soort van verzet of rebellie tegen uw familie was omdat zij tegen het leger gekant waren (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Deze verklaring in acht genomen is het niet heel erg geloofwaardig dat uw moeder dit militaire document zou hebben meegenomen om het in het huis van uw familie te bewaren. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat iedere Soedanees verplicht is zijn nationale dienstplicht te vervullen die in principe 24 maanden duurt, maar dat deze duur wordt teruggebracht tot 18 maanden voor personen die een middelbare schoolopleiding hebben afgerond en tot 12 maanden voor universitaire of personen die een hogere beroepsopleiding hebben volbracht (zie landeninformatie, administratief dossier). Het militaire document dat u voorlegt met de beperkte geldigheidsduur van een jaar toont bijgevolg hoegenaamd niet aan dat u in mei 2008 nog lid zou geweest van het Soedanese leger, en al helemaal niet dat u in mei 2008 desertie zou hebben gepleegd, en vormt dus enkel een bewijs dat u één jaar in het Soedanese leger heeft gezeten, met name van 25 januari 2007 tot 25 januari 2008, wat eerder een aanwijzing in de richting van de militaire dienstplicht is dan uw verklaring dat u desertie zou hebben gepleegd in mei 2008.

Verder zijn enkele verklaringen in verband met de door u aangehaalde gebeurtenissen in mei 2008 en de hierop volgende periode niet erg aannemelijk. Zo beweert u tijdens het gehoor dat u begin mei 2008 aanvoelde dat er iets op til was in Khartoum en dat u aanvoelde dat er een aanval zou gaan plaatsvinden op deze stad (zie gehoorverslag CGVS, dd.13 oktober 2011, p.9). U verklaart zelfs dat het bataljon waartoe u behoorde, de republikeinse garde, aangemaand werd om zich klaar te houden omdat er bepaalde groepen naar Khartoum zouden komen (zie gehoorverslag CGVS, dd.13 oktober 2011, p.9). U zou hierop medisch verlof hebben aangevraagd en verkregen voor een periode van drie dagen te beginnen vanaf 9 mei 2008 (zie gehoorverslag CGVS, dd.13 oktober 2011, p.9). Op 10 mei viel de Justice and Equality Movement (JEM) van K. I. effectief Omdurman binnen. Gevraagd hoe u wist dat het JEM Khartoum zou aanvallen, verklaart u dat K. en E. T., een vooraanstaand oppositielid, dit zouden hebben verklaard, maar dat alleen niet duidelijk was wanneer de aanval zou plaatsvinden (zie gehoorverslag CGVS, 13 oktober 2011, p.9). Ten eerste kan hierbij opgemerkt worden dat, indien u inderdaad niet geweten zou hebben wanneer de bewuste aanval zou plaatsvinden, het wel erg opmerkelijk is dat u net vóór de dag van de aanval medisch verlof zou hebben genomen gedurende drie dagen, en ten tweede is het niet erg aannemelijk dat – indien het Soedanese leger inderdaad vermoedens had dat er een aanval zou gaan plaatsvinden door een rebellengroepering en indien ze daadwerkelijk uw bataljon zouden hebben aangemaand zich klaar te houden – u zomaar zonder enig probleem drie dagen medisch verlof zou hebben gekregen. Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS wordt u nogmaals gevraagd hoe u wist dat er een aanval op Omdurman zou plaatsvinden, waarop u nu wel antwoordt dat Turabi dit gezegd zou hebben in de pers, en dat hij zelfs de precieze datum vermeld zou hebben, met name 10 mei 2008, in tegenstelling tot wat u tijdens het eerste gehoor voor het CGVS had verklaard. U voegt er ook nog aan toe dat de geheime dienst ook op de hoogte was van wat er zou gebeuren (zie gehoorverslag CGVS, dd.23 november 2011, p.6). Het blijft in ieder geval vreemd dat u zomaar drie dagen medisch verlof zou hebben gekregen indien de autoriteiten en het leger op de hoogte zouden zijn geweest van een nakende aanval op Khartoum.

U beweert verder dat u op 12 mei 2008 zou zijn teruggekeerd naar de kaserned waarop u onmiddellijk zou zijn opgepakt door de militaire inlichtingendienst (zie gehoorverslag CGVS, dd. 13 oktober 2011, p.9). Na zes dagen van mishandelingen zou men u vrijgelaten hebben en uw bataljon gemeld hebben dat jullie naar Darfur zouden gestuurd worden voor een tegenoffensief tegen het JEM (zie gehoorverslag CGVS, 13 oktober 2011). De commandant zou naar u zijn toegekomen en gezegd hebben dat u twee dagen rust kreeg en dat u zich vervolgens weer moest komen aanmelden om dan naar Darfur te gaan (zie gehoorverslag CGVS, 13 oktober 2011, p.10). Vervolgens zou een kennis van u, die bij de militaire inlichtingendienst werkt, u gezegd hebben dat u op een lijst stond van personen die in Darfur gedood zouden worden (zie gehoorverslag CGVS, 13 oktober 2011, p.10). Ook hier zijn uw verklaringen niet geloofwaardig. Het is immers niet aannemelijk dat u in eerste instantie opgepakt zou worden door de militaire inlichtingendienst omdat u beschuldigd werd van verraad, om vervolgens na zes dagen vrijgelaten te worden waarbij u verteld werd dat u twee dagen rust zou krijgen alvorens u naar Darfur zou worden gestuurd. De beschuldiging uitgaande van de militaire autoriteiten dat u verraad zou hebben gepleegd en de aanval van het JEM zou hebben gesteund valt hoegenaamd niet te rijmen met uw verklaring dat diezelfde autoriteiten u na zes dagen opsluiting twee dagen vrijaf zouden hebben gegeven en u gezegd zouden hebben dat u zich hierna terug moest komen aanmelden opdat u naar Darfur zou gestuurd worden, waar u tegen de rebellengroepering zou moeten strijden – nota bene meer bepaald die groepering waarvan u beschuldigd werd ze te steunen. Wanneer u tenslotte gevraagd wordt of iedereen dan twee dagen rust kreeg, antwoordt u dat u het niet weet en dat u enkel weet dat u

twee dagen rust kreeg na zes dagen te zijn mishandeld en te zijn opgesloten (zie gehoorverslag CGVS, dd.23 november 2011, p.7).

U verklaart vervolgens op 18 mei naar Ethiopië te zijn gevlucht om u negen maanden schuil te houden in een Ethiopisch grensdorp (zie gehoorverslag CGVS, 13 oktober 2011, p.10). Uw neef K. zou u eenmaal hebben bezocht vanuit Khartoum in Ethiopië om u te melden dat de autoriteiten naar u op zoek waren (zie gehoorverslag CGVS, 13 oktober 2011, p.10). Na negen maanden in Ethiopië te hebben geleefd, zou diezelfde neef u zijn komen halen en u terug naar een klein dorp in de buurt van Khartoum hebben gebracht, waar u opnieuw negen maanden ondergedoken zou hebben geleefd alvorens Soedan te ontvluchten (zie gehoorverslag CGVS, 13 oktober 2011, p.10). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS beweert u van 19 mei 2008 tot 20 februari 2009 in Ethiopië te hebben verbleven (zie gehoorverslag CGVS, dd.23 november 2011, p.7). U verklaart dat uw neef in de tijd dat u in Ethiopië was, uw vlucht naar het buitenland zou hebben voorbereid (zie gehoorverslag CGVS, dd.23 november 2011, p.7), wat toch vreemd genoemd kan worden aangezien u al in het buitenland was. Het is dus opmerkelijk dat u vervolgens samen met uw neef het risico zou nemen terug naar de omgeving rond Khartoum te keren om vervolgens maar liefst negen maanden in een dorp, net buiten de stad, te verblijven alvorens opnieuw naar het buitenland te vluchten. Wanneer u gevraagd wordt waarom het negen maanden duurde vooraleer u opnieuw kon vluchten, antwoordt u dat het een geldkwestie was en dat jullie eerst geld moesten vinden (zie gehoorverslag CGVS, dd.23 november 2011, p.7-8), wat niet helemaal overtuigend overkomt aangezien u eerder had verklaard dat uw neef uw vlucht zou hebben voorbereid, toen u in Ethiopië was.

U legt eveneens op het CGVS uw behaalde diploma voor waarop twee data vermeld staan, met name 4 23 oktober 2008 als datum van toekenning en 2 december 2008 als datum van afgifte (zie administratief dossier). Volgens uw verklaringen tijdens het gehoor verbleef u tijdens die periode nochtans in Ethiopië. Hiermee geconfronteerd tijdens het gehoor voor het CGVS geeft u aan dat uw neef het voor u heeft opgevraagd (zie gehoorverslag CGVS, dd.13 oktober 2011, p.11). Nochtans zei u eerder tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, dd.13 oktober 2011, p.11) dat uw neef uw universitair diploma had geregeld nadat u was teruggekeerd uit Ethiopië en ondergedoken leefde in een dorp in de buurt van Khartoum. U bevestigt dit laatste overigens tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, dd. 23 november 2011, p.3). Gevraagd welke documenten hij dan voor u regelde toen u ondergedoken leefde in dat dorp net buiten Khartoum, verklaart u dat hij uw identiteitskaart, uw universitair diploma en uw diploma van het middelbaar onderwijs heeft in orde gebracht (zie gehoorverslag CGVS, dd.23 november 2011, p.3), waarbij toch de vraag gesteld kan worden waarom u documenten zou aanvragen zoals uw diploma's hierbij toch enig risico nemend indien u daadwerkelijk voor uw leven vreesde in Soedan. Wat uw identiteitskaart betreft, kan nog opgemerkt worden dat betreffende de geldigheidsduur dit document de periode van 4 oktober 2009 tot 4 oktober 2014 vermeldt, wat dus impliceert dat u deze kaart heeft verkregen op het moment dat u ondergedoken leefde net buiten Khartoum (zie administratief dossier). Uit objectieve informatie blijkt echter dat de aanvraagprocedure voor een nationale identiteitskaart als volgt verloopt: men dient in persoon te verschijnen, men moet een origineel document als geboortecertificaat voorleggen samen met het nationaliteitscertificaat van de vader of moeder en men moet een bewijs van verblijfplaats in Soedan voorleggen (zie landeninformatie, administratief dossier). Wanneer u gevraagd wordt hoe u neef uw identiteitskaart dan kon regelen, verklaart u dat de generaal dit zou hebben geregeld die uw neef zou hebben omgekocht en die er eveneens zou voor hebben gezorgd dat u geen problemen kende op de luchthaven van Khartoum toen u Soedan verliet om naar Europa te gaan (zie gehoorverslag CGVS, dd. 23 november 2011, p.2).

Bovenstaande vaststellingen leiden er in ieder geval toe te kunnen stellen dat u er niet in slaagt uw beweerde problemen die u vanaf mei 2008 in Soedan zou hebben gehad met de Soedanese autoriteiten, aannemelijk te maken. Uw verklaringen omtrent deze door u aangehaalde problemen zijn niet aannemelijk en ongeloofwaardig.

Wat uw beweerde problemen in Soedan betreft omwille van uw sympathie voor het communistische gedachtegoed, kan het volgende opgemerkt worden. U verklaart tijdens het gehoor nooit lid te zijn geweest van de communistische partij, maar enkel een sympathisant (zie gehoorverslag CGVS, dd. 13 oktober 2011, p.8). U beweert dat u eenmaal problemen heeft gehad met de Soedanese autoriteiten omwille van uw sympathie voor deze partij, namelijk in 2004 toen u samen met enkele andere personen karikaturen zou hebben getekend tegen het huidige regime (zie gehoorverslag CGVS, dd. 13 oktober 2011, p.8). U zou hierop ondervraagd zijn door iemand van de Soedanese veiligheidsdienst maar na een tussenkomst van uw oom onmiddellijk weer zijn vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS, dd. 13 oktober 2011, p.8). In de hieropvolgende jaren zou u geen problemen meer hebben gehad met de Soedanese autoriteiten omwille van uw sympathie voor de communistische partij. U linkt de door u aangehaalde problemen in mei 2008 wel enigszins met de communistische partij, in de zin dat de autoriteiten u ervan verdacht zouden hebben lid te zijn van deze partij omdat u op de hoogte zou zijn geweest van de aanval van het JEM op Khartoum, maar zoals hierboven reeds werd geargumenteed, slaagt u er niet in uw beweerde problemen in mei 2008 aannemelijk te maken. Aangezien uw problemen met de Soedanese autoriteiten omwille van uw sympathie voor het communistische gedachtegoed,

beperkt bleven tot één ondervraging door de Soedanese veiligheidsdiensten, volgens uw verklaringen tijdens het gehoor en volgens de hierboven reeds gemaakte vaststellingen, kunnen deze beweerde problemen bezwaarlijk voldoende ernstig worden genoemd opdat ze een internationale bescherming zouden behoeven.

Tenslotte kan nog opgemerkt worden dat uw beweerde problemen met en binnen uw familie niet actueel zijn, en niet voldoende ernstig in het licht van de Conventie van Genève of om beschouwd te worden als een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U haalt tijdens het gehoor immers aan dat er binnen uw familie problemen waren onder andere omdat uw moeder van een verschillende etnische origine is dan uw vader, wat leidde tot de nodige spanningen en waardoor uw moeder op een minderwaardige manier zou zijn behandeld binnen de familie. U geeft verder nog aan dat uw familie, en dan vooral de familie van uw vader, bekend zou staan als tegenstander van het huidige regime (zie gehoorverslag CGVS, dd.13 oktober 2011, p.8). Hierbij kan ten eerste opgemerkt worden dat deze familieproblemen niet tot enige problemen met de Soedanese autoriteiten zouden hebben geleid, aldus uw verklaringen. Bovendien beweert u in 2005 de banden met uw familie verbroken te hebben, na een incident met uw oom (zie gehoorverslag CGVS, dd.13 oktober 2011, p.9). U beweert namelijk dat uw oom, die lid zou zijn van de organisatie 'Hijra Oua Takfir', bedreigd zou hebben u te doden na een incident in 2005 waarbij hij u verdacht zijn zoon te hebben ingeleid in het communistische gedachtegoed. Het feit echter dat u in de hierop volgende jaren - na 2005 - geen problemen meer 5 vermeldt met uw oom, ontkracht op zich al de ernst van dit dreigement. Hetzelfde geldt voor uw beweerde problemen binnen uw familie. U geeft ten eerste aan dat het vooral uw moeder was die leed onder de minderwaardige behandeling door andere familieleden, en dat dit u eveneens raakte, waarvoor uiteraard begrip kan worden opgebracht, maar u haalt geen concrete gevolgen voor uw persoon aan ten gevolge van deze problemen. U beweert wel dat u naar de universiteit van Khartoum bent gegaan in 2003, onder andere omwille van de familieproblemen, en dat u in 2005 zelfs alle contact verbrak met uw familie naar aanleiding van het eerder vermelde incident met uw oom, maar het feit dat u geen problemen meer aanhaalt met uw familie na 2005 tijdens uw beide gehoren, leiden er toe dat deze problemen niet actueel kunnen worden genoemd, en dat deze problemen als onvoldoende ernstig kunnen worden beschouwd zodat geconcludeerd kan worden dat u evenmin omwille van de door u aangehaalde familieproblemen internationale bescherming behoeft.

U legt tenslotte op het CGVS en op de Dienst Vreemdelingenzaken enkele documenten voor die hierboven al grotendeels werden besproken. Zo legt u uw Soedanese identiteitskaart voor maar uw identiteit wordt in deze niet in twijfel getrokken. U legt eveneens een nationaliteitsbewijs voor, maar uw Soedanese nationaliteit wordt evenmin betwist. Uw militair paspoort werd hierboven reeds uitgebreid besproken, en vermeldt, zoals reeds gezegd, een geldigheidsduur van 25 januari 2007 tot 25 januari 2008. De door u voorgelegde geboorteakte werd eveneens reeds uitgebreid onder het licht gehouden, net zoals de door u overhandigde diploma's die uw middelbare en universitaire studies aantonen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een enig middel beroept verzoeker zich op een manifeste appreciatiefout en een schending van de motiveringsplicht voortvloeiende uit de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/4, 51/10, 57/6, 57/7 *bis* en *ter* van de vreemdelingenwet, van de artikelen 197, 198, 199 en 203 van het UNHCR handboek en van de

artikelen 2, 4, 17, 20, 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De proceduregids van het Hoog Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de Verenigde Naties heeft geen juridisch bindend karakter, maar dient enkel als aanbeveling en bevat bijgevolg geen afdwingbare rechtsregels (RvS 8 juli 2005, nr. 147.503). De schending van artikelen 197, 198, 199 en 203 van het UNHCR handboek heeft dan ook geen grondslag, te meer nu het geen artikelen betreffen maar paragrafen uit een handboek.

2.5. Verzoeker werpt op dat beide gehoren van het Arabisch naar het Frans vertaald werden terwijl de proceduretaal het Nederlands is en verwijst naar onder meer artikel 51/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker werd overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet ervan in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen. De verschillende verhoorverslagen en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. Voormelde wetsbepaling regelt enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897).

Verzoeker gaat er in deze verkeerdelijk van uit dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Uit vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat uit artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de asielzoeker vertaalt dit rechtstreeks moet doen in de taal van de procedure, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend het Nederlands moet zijn (RvS 6 januari 2003, nr. 114.257 van en RvS 9 maart 2004, nr. 128.986). Artikel 51/4 vreemdelingenwet is niet geschonden omdat de tolk zich bij het interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Voorts blijkt uit het administratief dossier dat er zich tijdens het CGVS-verhoor geen vertaalproblemen hebben voorgedaan; dat noch verzoeker, noch zijn advocaat tijdens beide verhoren, of zijn vertrouwenspersoon bij het eerste verhoor, opmerkingen hebben gemaakt aangaande de vertalingen of de taalkennis van de dossierbehandelaar en dat verzoeker alle vragen goed heeft begrepen. Aldus kan blijken dat het niet voorzien in een bijkomende tolk Frans op geen enkele wijze een invloed heeft gehad op het correcte verloop van de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Bovendien wordt het gehoorverslag van het CGVS opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die conform het statuut van het Rijkspersoneel dient te handelen en er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van verzoeker onjuist weer te geven. Als dusdanig biedt het gehoorverslag de nodige garanties inzake objectiviteit. Het CGVS-gehoorverslag wordt weliswaar niet voor akkoord ondertekend door de vreemdeling en maakt geen authentieke akte of proces-verbaal uit, niettemin geniet het tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker blijft overigens theoretisch. Niettegenstaande hij met concrete en pertinente gegevens mag bewijzen dat hetgeen werd neergeschreven op een andere manier gezegd werd, betwist hij de feiten zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet, integendeel, verzoeker verwijst ter ondersteuning van zijn argumentatie in het verzoekschrift diverse malen uitdrukkelijk naar hetgeen geacteerd werd in het gehoorverslag. Verzoeker toont dan ook niet aan dat het CGVS-gehoorverslag geen correcte of trouwe weergave is van de aan de asielzoeker gestelde vragen zoals bepaald in 17, §1 van hoger vermeld KB van 11 juli 2003. Evenmin kan worden vastgesteld dat dat CGVS geen rekening zou gehouden hebben met verzoekers profiel. Immers elke asielaanvraag wordt individueel behandeld en op de individuele merites beoordeeld. Verzoekers psycholoog heeft het verhoor van zijn patiënt kunnen bijwonen, er werd gevraagd of er "*met bepaalde zaken rekening*" gehouden dient te worden en de tussenkomsten van de psycholoog in het CGVS-verhoor werden genoteerd.

2.6. Verzoeker meent dat hij in strijd met artikel 17,§2 van het KB 11 juli 2003 tijdens het CGVS-verhoor niet werd geconfronteerd met de voor hem nadelige elementen.

De commissaris-generaal dient teneinde zich een juist beeld te vormen over de situatie waarin de kandidaat-vluchteling zich bevindt, alle gegevens te onderzoeken die hij nodig acht om zijn beslissing te nemen. Dit onderzoek houdt ook de vergelijking in van verzoekers verklaringen afgelegd op het CGVS met eerder afgelegde verklaringen en met alle elementen, documenten en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, zowel vóór, tijdens of na het CGVS-verhoor. Geen regelgeving verplicht commissaris-generaal dit onderzoek te voeren tijdens de afname van het gehoor, noch dient hij bij het horen van verzoeker te speculeren of te anticiperen op mogelijke maar niet onderzochte tegenstrijdigheden tussen de afgelegde verklaringen. Verzoeker kan zich overigens niet beperken tot het betwisten van de bewijskracht van het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder enig verband te leggen met de motieven van de bestreden beslissing. Immers verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit enige partijdigheid tijdens het CGVS-verhoor kan blijken, noch zet hij op nuttige wijze uiteen welke punten van het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn belangen hebben geschaad. Evenmin kan worden vastgesteld dat de asielambtenaar het verhoor niet conform de vereisten van zijn opdracht heeft geleid en zich niet gehouden heeft aan het statuut van het Rijkspersoneel. Er wordt dan ook geenszins aangetoond dat de asielambtenaar tekortschoot in het respect naar de asielzoeker of zich partijdig heeft opgesteld of een gemis toonde aan integriteit. Verzoeker dient dergelijke uiterst zwaarwichtige aantijgingen nuttig aan te voeren. Geenszins kan hij uit de loutere negatieve conclusie inzake zijn asielaanvraag of uit de ontevredenheid en ontzetting van de begeleidende psycholoog, besluiten dat de asielambtenaren zich niet deontologisch hebben opgesteld of zonder kennis ter zake hebben gehandeld.

2.7. De schending van de ingeroepen artikelen 2, 4, 17, 20, 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is dan ook ongegrond.

2.8. Verzoeker verwijst vervolgens naar de tussenkoms van zijn vertrouwenspersoon/psycholoog V.. Hij meent dat er geen rekening gehouden werd met diens aanwezigheid tijdens het gehoor en de rol die hij speelde. Hij stelt vast dat er in de bestreden beslissing geen woord te lezen valt over het op 17 juni 2011 overgemaakt psychologisch attest. Verzoeker meent dat er toepassing gemaakt moet worden van artikel 57/7 *bis* van de vreemdelingenwet daar zijn psychologische staat het onmiddellijk gevolg is van de vele zaken die hij heeft meegemaakt. Diens psycholoog zou teleurgesteld zijn over de beslissing en de niet inachtneming van zijn opmerkingen.

2.8.1. Verzoeker citeert het schrijven van deze vertrouwenspersoon/psycholoog/psychotherapeut *in extenso* in het verzoekschrift en voegt het bijkomend toe. Daarnaast legt verzoeker ter terechtzitting een schriftelijke reactie neer van zijn psycholoog/trouwenspersoon "*als antwoord*" op de nota van verwerende partij waar deze een belangenvermenging vaststelt "*tussen de rol van vertrouwenspersoon enerzijds en de functie van psycholoog anderzijds*".

Er dient te worden benadrukt dat de procedure voor de Raad essentieel schriftelijk is (artikel 39/60 van de vreemdelingenwet), waarbij de regelgeving uitdrukkelijk de proceduregeschriften bepaalt welke in het raam van een geding voor de Raad kunnen/moeten worden ingediend. Te dezen voorzien de vreemdelingenwet, noch het PR RvV, dat de verzoekende partij die voor de Raad een beroep in volle rechtsmacht instelt tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bijkomende schriftelijke nota kan indienen als reactie op de nota van verwerende partij. Dit stuk dient dan ook uit de debatten te worden geweerd.

Het verbod om gebruik te maken van niet-voorzien proceduregeschriften belet niet dat de partijen ter terechtzitting mondeling kunnen antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd en niet het voorwerp konden uitmaken van een procedureel voorzien verweer of repliek. Waar verzoekers advocaat ter terechtzitting erop wijst dat zij het niet eens kan zijn waar verweerder meent dat de heer V. zich aan belangenvermenging schuldig maakt, kan niet worden ingezien hoe dit persoonlijke verweer van de heer V. de nood aan bescherming van verzoeker kan ondersteunen. Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat deze toelichting ter terechtzitting evenmin een nieuw element uitmaakt dat beantwoordt aan de definitie gegeven in artikel 39/76, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, noch voldoet aan de voorwaarden bepaald in het derde lid van dezelfde bepaling. Het wordt om die reden niet in het beraad betrokken.

2.8.2. De Raad stelt vast dat verzoeker zich kan laten bijstaan door een vertrouwenspersoon en hij alle nodige en nuttige inlichtingen kan voorleggen waaronder medische, psychologische of andere getuigschriften. Professionele stukken moeten logischerwijs ook beantwoorden aan navenante criteria.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er nergens uit blijkt dat geen rekening gehouden werd met de aanwezigheid en de rol van vertrouwenspersoon/psychotherapeut op het gehoor, noch toont verzoeker deze stelling dienstig aan in het verzoekschrift. Immers het initiële schrijven van psychotherapeut V. van juni 2011 beoogde de procedure te versnellen en betrof in die zin een eenvoudig verzoek tot het snel verkrijgen van een interview. Dit blijkt tevens uit het begeleidend schrijven van verzoekers advocaat (stuk 11). De Raad merkt dienaangaande op dat het CGVS een appreciatieruimte heeft bij het organiseren van haar eigen procedures, binnen dewelke zij zelf oordeelt over verzoeken tot versnelling, te meer daar in het initiële schrijven uitdrukkelijk gesteld werd dat *“Il ne semble a priori pas nécessaire d’envisager une procédure spéciale, Monsieur Osman se révélant en principe apte à relater de manière cohérente et chronologique les événements qu’il a traversés...”*.

In zoverre psychotherapeut V. zijn psychologische analyse naar voor brengt in het attest van december 2011, blijkt hieruit dat verzoeker lijdt aan *“un état de détresse psychologique caractérisé par des symptômes d’ anxiété, phobies, insomnies et irritabilité”*. Deze problemen zouden verbonden zijn aan de gebeurtenissen die tot zijn vlucht geleid hebben en geïntensifieerd zijn door de omstandigheden gedurende zijn vlucht en asielpcedure. Het bijkomende neergelegde medische attest inzake de littekens van 0.5 cm op 2 cm op verzoekers lichaam vermeldt dat deze compatibel zijn met de verklaringen van verzoeker.

In deze benadrukt de Raad dat de psychologische attesten en de medisch attesten geen bewijs zijn van de oorzaak van de psychische problemen en *in casu* louter steunen op de verklaringen van verzoeker. Geenszins behelzen de medische stukken in het administratief dossier sterke aanwijzingen dat de vastgestelde littekens waren veroorzaakt door mishandeling, te meer nu verzoeker op het CGVS-verhoor dergelijke slagen met ijzerdraad niet heeft gemeld. Verzoeker kan overigens artikel 57/7bis vreemdelingenwet niet nuttig laten gelden wanneer - zoals uit de verdere lezing van het arrest onder *“Nopens de status van vluchteling en subsidiaire bescherming”* zal blijken - geen vervolging kan worden vastgesteld en het psychologisch attest overigens ook uitdrukkelijk verzoekers vluchtweg en de duur en de conclusie van het CGVS in deze asielpcedure in rekening brengt. Tot slot merkt het attest op *“Il est à noter que ces différents troubles n’affectent pas massivement et ostentatoirement la cohérence du discours et la logique du pensée, pour autant que nous puissions en juger”*. Derhalve is duidelijk dat verzoeker in staat was om op een coherente en logische wijze zijn asielaanvraag uiteen te zetten, wat verzoekers vertrouwenspersoon/psychotherapeut op het eerste CGVS-verhoor bevestigt en wat ook blijkt uit de gehoorverslagen in het administratief dossier. Dat de vertrouwenspersoon/psychotherapeut teleurgesteld zou zijn in de bestreden beslissing van de CGVS is voorts volkomen irrelevant.

2.8.3. Ten slotte, daargelaten of de persoonlijke opvatting van verzoekers psychotherapeut inzake de bestreden beslissing met name *“Aangaande de centrale vraag, die deze is van het recht op bescherming van mijn patiënt, ben ik diep geschokt en ontgoocheld door de beslissing van weigeren, waarbij zowel de noodzaak als de wettelijkheid van een maatregel van dit type in onderhavig geval, mij onbetwistbaar lijken”* (stuk 4 verzoekschrift) enige medische relevantie heeft, ziet de Raad niet in welke criteria volgens het attest van december 2011 waarin wordt gesteld *“Meneer O. beantwoordt (...) aan de criteria”* van de *“vroeger “politiek vluchteling”* thans anders zouden zijn terwijl het vluchtelingenverdrag ongewijzigd bleef. Het komt de Raad voor dat dergelijke argumenten niet bijdragen tot een nuttige verdediging nu ook het verzoekschrift slechts citeert en niet nader toelicht of juridisch kadert.

3. Nopens de status van vluchteling en subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Dat verzoeker verklaart spontane en precieze verklaringen te hebben afgelegd, kadert dan ook in de op hem rustende medewerkingsplicht. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335).

3.2. Verzoeker komt uit een goeud milieu uit Soedan. Hij studeerde aan de universiteit en kon zich inlaten met het bestuderen van filosofische en politieke stromingen. Er kan dan ook worden aangenomen dat verzoeker zich correct en eenduidig kan identificeren en dit genoegzaam kan staven met authentieke identiteitsdocumenten.

3.2.1. Verzoeker legt echter een identiteitskaart voor waarvoor K. (zijn neef) heeft *“gezorgd, ze hebben mijn geboortedatum en beroep veranderd. Om de ID kaart te hebben, moet je een geboorteakte voorleggen, hij heeft iemand betaald, hij is overeengekomen hem te betalen”* (eerste gehoorverslag p. 5) en *“de ID kaart heeft de generaal geregeld toe we hem geld hebben gegeven”* (tweede gehoorverslag p. 2). Volgens het neergelegde geboortecertificaat is verzoeker geboren op 29 juli 1983. Verzoeker geeft dan ook zelf aan dat zijn identiteitskaart een gekocht en gefabriceerd stuk is met een valse geboortedatum (1 januari 1983). Nochtans kan niet worden ingezien waarom hij zijn echte identiteitskaart niet neerlegt en hij in zijn verzoekschrift verwerende partij verwijt dat hij *“schijnt te vergeten dat in Soedan alles te koop staat”*.

Evenmin kan worden aangenomen dat verzoeker een andere geboortedatum blijft aangeven doorheen zijn verklaringen, namelijk 5 mei 1984 (binnenkomst, vragenlijst vraag 2.4 en verklaring DVZ vraag 4 van 9/3/2010, terugnameverzoek van 15/04/2010). Daargelaten dat op zich niet aannemelijk is dat een universiteitsstudent zich blijft vergissen van geboortedatum, is de toelichting dat verzoeker diverse malen naar de Dienst Vreemdelingenzaken zou gegaan zijn om dit recht te zetten, achterhaald door de blijvende en herhaalde wijzigingen van geboortedatum in de verklaringen en/of documenten, kon verzoeker bovendien op eenvoudige wijze zijn verklaringen schriftelijk aanvullen, wat hij naliet en heeft verzoeker in zijn eerste CGVS-verhoor geen melding gemaakt over zijn geboortedatum bij de vraag *“Hoe is het gehoor op DVZ verlopen?”*, noch wanneer er gevraagd werd *“heeft u alle problemen kunnen vertellen?”* waar hij antwoordde *“Ja ik heb er alles kunnen vertellen”*. Evenmin heeft zijn advocaat hierover gemeld terwijl ze wel andere punten heeft rechtgezet en toegelicht (zie eerste CGVS-verhoor). Verzoeker heeft zijn geboortedatum aldus *a posteriori* aangepast aan deze vermeld in de geboorteakte die *“geboorteakte was niet in het dossier. Hij [zijn neef] heeft ervoor betaald”* (eerste gehoorverslag p. 6). Aldus stelt de Raad vast dat verzoeker verkiest op illegale wijze stukken te verkrijgen terwijl hij meerdere authentieke identiteitsdocumenten moet bezitten, zij het als voormalig student, als burger of omwille van zijn legerdienst. Indien verzoekers nationaliteit aannemelijk is, toont hij niet onbetwistbaar zijn geboortedatum aan. Verzoeker schiet dan ook tekort in zijn medewerkingsplicht.

3.3. Daar waar verzoeker vervolgens opnieuw zijn verschillende vluchtmotieven overloopt, stelt de Raad vast dat verzoeker zich dienaangaande beperkt tot het volharden en enigszins versterken van het asielrelaas, het geven van niet-pertinente toelichtingen en het maken van bonte beweringen, maar nalaat concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing mogelijk kunnen weerleggen; derhalve is deze argumentatie niet dienstig. Daarenboven kan niet worden ingezien waarom verzoeker de essentie van zijn asielrelaas niet zou vermelden bij zijn aankomst in België. Immers verzoeker had reeds een lange vluchtweg afgelegd en was ingelicht over de migratiekanalen/migratielanden en de asielprocedure. Er kan er dan ook worden uitgegaan dat hij het belang kende om de waarheid te vertellen te meer nu hem dit uitdrukkelijk werd gemeld en herhaald, alsook de hieraan verbonden gevolgen (zie punt 1 vragenlijst). Dat verzoeker het belangrijkste asielmotief, met name zijn militaire desertie kon vergeten bij de Dienst Vreemdelingenzaken, ook al was hij bang, ondergraaft de waarachtigheid van deze verklaringen. Verzoekers verklaarde wedervaren sinds het ontvluchten van zijn land kunnen, ook al is aannemelijk dat deze mogelijk bezwarende herinneringen en gedachten meebrengen, geen aanleiding geven tot het verkrijgen van het statuut van vluchteling of subsidiaire bescherming. De Raad ziet niet in wat verzoeker wenst te bereiken met de verklaring dat hij twee maal gehoord moest worden en zo al de pijnlijke herinneringen weer verfrissen, nu een doorgedreven gehoor inherent aan een noodzakelijk is voor een grondige analyse van een asielrelaas en blijkt dat verzoeker zelf tekortschoot in zijn medewerking en verkoos bepaalde informatie dubbelzinnig weer te geven (identiteit) of achteraf bij te voegen (legerdienst), zodat hierover grondiger moest worden ingegaan.

3.3.1. Verzoekers bewering dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken bang was om over zijn werk in het leger en zijn desertie te praten, kan niet overtuigen. Immers van een asielzoeker die beweert te vrezan voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, *quod in casu*. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Overigens ziet de Raad niet in waarom verzoeker zijn militie-ervaringen niet kon vertellen terwijl hij wel voldoende vertrouwen had om melding te maken van zijn niet-aanvaarde politieke opvattingen, de

karikaturen waarover hij destijds werd ondervraagd door de veiligheidsdiensten en gedurende twee dagen in een gevangenis werd gehouden of nog van zijn familiale problemen die volgens de medische attesten psychologische onrust meebrengen. Daar waar verzoeker, onder vermelding van de artikelen 51/10 en 57/6 vreemdelingenwet, stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken een heel beperkte bevoegdheid uitoefent in het kader van het onderzoek van een asielaanvraag, kan dit verzoeker geenszins ontslaan van zijn medewerkingsplicht en verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien werd verzoeker bij de DVZ uitdrukkelijk gevraagd of hij nog bijkomende elementen wenste toe te voegen. Daar het *in casu* de directe aanleiding van zijn vlucht en de essentie van zijn gehele asielrelaas betrof, kan verzoeker geenszins laten gelden dat hij geen tijd heeft gehad om het belangrijkste element van zijn asielrelaas te vermelden of toe te voegen wanneer hem erom gevraagd werd. Evenmin brengt verzoeker medische documenten aan waaruit kan blijken dat hij ziek zou zijn geweest voorafgaandelijk aan het interview. Verzoeker preciseert evenmin deze ziekte, noch op welke wijze ze een invloed kon hebben op zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken dewelke de Raad volkomen logisch en consistent acht. Verzoekers nalatigheid om zijn werk in het leger en zijn beweerde desertie te melden bij de Dienst Vreemdelingenzaken of in zijn vragenlijst ondergraven dan ook de waarachtigheid van deze feiten.

3.3.2. Verzoeker meent dat de vaststelling van de bestreden beslissing dat er aanwijzingen zijn dat hij enkel in het kader van zijn nationale dienstplicht bij het leger was en niet permanent, zoals het militaire kaartje zou aantonen, volledig in tegenstrijd is met zijn eigen verklaringen. Hij verwijst naar een bij het verzoekschrift gevoegde kopie van een verlengingskaart bij het leger.

Het is vaste rechtspraak van de Raad dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Wat de neergelegde kopie van de verlengingskaart betreft, hecht de Raad vooreerst geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarenboven stelt de Raad vast dat de documenten evenmin vergezeld zijn van een (eensluidend verklaarde) vertaling en dat dit document volgens het verzoekschrift *“een kopie van de verlengingskaart”* betreft *“die aantoont dat verzoeker als vrijwillige een contract ondertekende met het leger”*. Daar waar verzoeker beweert dat zijn verklaringen aangaande zijn arbeidscontract in het leger nergens tegengesproken worden, gaat verzoeker volledig voorbij aan de bestreden beslissing waar deze stelt *“Het militaire document dat u voorlegt met de beperkte geldigheidsduur van een jaar toont bijgevolg hoegenaamd niet aan dat u in mei 2008 nog lid zou geweest van het Soedanese leger, en al helemaal niet dat u in mei 2008 desertie zou hebben gepleegd, en vormt dus enkel een bewijs dat u één jaar in het Soedanese leger heeft gezeten, met name van 25 januari 2007 tot 25 januari 2008, wat eerder een aanwijzing in de richting van de militaire dienstplicht is dan uw verklaring dat u desertie zou hebben gepleegd in mei 2008.”* De Raad stelt vast dat deze stelling wordt ondersteund door de in het administratief dossier opgenomen algemene informatie aangaande de dienstplicht van universiteitstudenten wat verzoeker ook ter terechtzitting bevestigt. Verzoeker verklaart dat zijn neef T. de originele militiekaart en zijn originele geboorteakte heeft gekopieerd uit de documenten die verzoekers vader bijhield, wat mogelijk is. Echter blijkt hieruit dat verzoeker de regelgeving van zijn land heeft gevolgd en niet dat hij daden heeft gesteld die tot vervolging konden leiden. Verzoeker kan dan ook allerminst een beroep doen op artikel 57/7ter vreemdelingenwet. Bijkomend kan worden opgemerkt dat indien verzoeker thans stelt steeds spontaan de waarheid te hebben willen verklaren, dan licht hij niet toe waarom verzoeker in het verzoekschrift een militaire dienst in 2002 vermeldt -wat ter terechtzitting 2001 wordt-, noch waarom hij in het eerste CGVS-verhoor stelt dat hij in 2006 tot het professionele leger toetrad (eerste CGVS-verhoor p.9) wat hij achteraf wijzigt. Dat verzoeker zijn verklaringen wijzigt naargelang de vragen en naargelang dieper op het onderwerp wordt ingegaan en de chronologie wil aanpassen, tast het waarachtigheidsgehalte van zijn verklaringen aan. Enkel kan blijken dat verzoeker wel naar de universiteit is gegaan, dat hij een jaar is geschorst omdat hij teveel afwezig was, dat hij zijn studies heeft verder gezet en beëindigd op 23 oktober 2008 *“na de deliberatie”* (CGVS-verhoor p. 11) en hiervoor, zoals in Soedan noodzakelijk is, zijn dienstplicht heeft vervuld.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat verzoekers intentie om vrijwillig een carrière bij het leger op te starten evenmin kan overtuigen in het licht van verzoekers *“communistische en kunstzinnige”* sympathieën die volledig indruisen tegen deze van zijn overheid. Dat hij hiermee een loutere daad van rebellie tegen zijn familie zou hebben gesteld, kan evenmin overtuigen nu verzoeker ook ter terechtzitting niet kan toelichten waarom deze familieleden, ook al zouden ze een meer radicale religieuze politieke partij aanhangen, tegen het leger zouden zijn. Verzoekers verklaringen blijven op dit punt loutere losstaande beweringen. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de gevolgen die hieruit zouden voortvloeien voor verzoeker, zoals de mogelijke zending naar Darfur.

3.3.3. Daarenboven blijkt dat verzoeker inzake de eigenlijke vervolgingsfeiten niet exact is, ook al meent verzoeker dat zijn beide gehoren perfect verenigbaar zijn inzake de aanval van K.I.. Verzoeker maakt

immers niet aannemelijk dat hij over specifieke en geheime informatie beschikte nu hij verklaarde “*heel Khartoum wist het, maar niet wanneer*” (eerste gehoorverslag p. 9) en “*T. heeft het verkondigd in de krant*”, “*Ik was het niet zeker maar (...) Ik volg de politiek en ik wist dat T. goed op de hoogte was van alles*” en ten slotte in het tweede CGVS-verhoor “*volgens mij heeft dr. H. die dag gepreciseerd door te zeggen dat hij tegen de aanval was op 10 mei*” (tweede gehoorverslag p. 6). De Raad stelt vast dat het verzoekschrift *a posteriori* poogt verklaringen en een geloofwaardigere versie van de feiten te geven; doch de vastgestelde initiële onwetendheid betreffende de exacte datum laat geen ruimte voor de nadere toelichtingen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Derhalve blijft deze staande en kan niet worden aangenomen dat het leger dermate nalatig zou zijn dat soldaten drie dagen verlof krijgen wanneer een zwaarwichtige militaire aanval op komst is, te meer daar zelfs de republikeinse garde waartoe verzoeker behoorde, in staat van paraatheid was gebracht (eerste gehoorverslag p. 9).

3.3.4. Verzoeker werpt op dat hij nooit geconfronteerd is geweest met de vraag hoe hij drie dagen medisch verlof kon krijgen indien geweten was dat er een aanval zou plaatsvinden. In deze benadrukt de Raad dat de verplichting om de rechten van verdediging na te leven, behoudens andersluidend voorschrift, enkel geldt in tuchtzaken. Het CGVS is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen. In dit verband kan de aangevoerde schending van artikel 17, §2 van het KB van 11 juli 2003 niet worden vastgesteld nu dit artikel betrekking heeft op het afleggen van tegenstrijdige verklaringen indien deze door de dossierbehandelaar worden vastgesteld, niet op de confrontatie met de voor verzoeker nadelige elementen die pas bij het grondig onderzoek van alle elementen (waaronder het CGVS-verhoor) uit het administratief dossier worden vastgesteld. Ten slotte is geheel ongeloofwaardig dat een bevriende, burgerlijke dokter (waarvan een onvertaalde kopie van een doktersattest voorgelegd wordt) ziekteverlof in het leger kan toekennen zonder tussenkomst of bevestiging van het leger. Verzoekers relaas wordt verder ondergraven nu het zelfs geen ziekte betreft maar vrijaf om bloed te schenken. Daar waar het verzoekschrift verwijst naar de stelling dat verzoeker al na zes dagen zou zijn vrijgelaten omdat op deze wijze het plan om hem te elimineren kon worden uitgevoerd, stelt de Raad vast dat deze niet-onderbouwde ingewikkelde persoonlijke behandeling nog altijd niet kan verklaren waarom verzoeker tussendoor nog twee bijkomende rustdagen zou hebben gekregen wanneer hij in verhoogde staat van paraatheid stond. Verzoekers verklaringen komen ook op dit punt volstrekt onrealistisch voor.

3.4. Verzoeker verwijst naar zijn gehoorverslag en herneemt zijn eerdere verklaringen om toe te lichten waarom hij teruggekeerd is naar Soedan terwijl hij reeds in het buitenland was waar hij veilig had kunnen blijven desnoods tot hij een verdere reis georganiseerd had. Verzoeker kan ook op dit punt geen concrete en objectief verifieerbare elementen aandragen die vermogen de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen; derhalve blijven deze onverminderd overeind. Verzoekers uitleg dat verzoekers neef hem zijn diploma pas overhandigde toen hij terug naar Soedan keerde, kan niet worden gevolgd. Immers betreft dit een handeling waar verzoeker bij betrokken is en dient hij te weten of hij regelingen trof toen hij in Soedan verbleef (eerste gehoorverslag p. 10, tweede gehoorverslag p. 2) of in Ethiopië (eerste gehoorverslag p. 11 en het verzoekschrift).

4. Verzoeker poneert dat de *protection officer* omtrent verzoekers vrees ten opzichte van zijn familie geen enkele vraag heeft gesteld en dat voor deze reden de beslissing dient vernietigd te worden. De Raad ziet niet in wat verzoekers familieproblemen ter zake kunnen toevoegen. Immers is niet ondenkbaar dat ook in Soedan niet alle huwelijkspartners verwelkomd worden in de schoonfamilie (zoals zijn moeder in zijn vaders familie). Dat dit tot spanningen kan leiden binnen de familie is mogelijk alsook dat verzoeker hieronder geleden heeft en zich gediscrimineerd heeft gevoeld. Niettemin kan tevens blijken dat verzoeker uiteindelijk door zijn familie gesteund werd in zijn universitaire studies en bij zijn vaders broer kon inwonen. Er wordt dan ook geen verband aangetoond met de criteria van de vluchtelingenconventie, noch waarom verzoeker hiervoor zou moeten vluchten, te meer daar verzoeker zelf besliste om alle banden met de familie te verbreken (eerste gehoorverslag p. 9). Hoe dan ook verzoeker is intussen een volwassen man die, zoals uit de medische attesten blijkt, sinds zijn vertrek uit zijn land veel ervaringen heeft opgedaan. Niettemin heeft hij het contact met zijn neef behouden die hem voortdurend bijstaat en is verzoeker volgens zijn verklaringen bevriend met een dokter en een generaal (die documenten uitreiken) en een lid van de veiligheidsdiensten (die hem inlichtingen doorgeeft).

5. Verzoeker beperkt zich ten slotte tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten aan de CGVS, het geven van niet-pertinente *post-factum* verklaringen en persoonlijke vergoelijkingen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker is dan ook niet ernstig waar hij meent dat de opgeworpen ongeloofwaardigheden enkel details betreffen en bij de haren zouden zijn getrokken. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van

de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), *quod in casu non*. Inzake de geciteerde zaken, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942).

6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

6.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

6.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK